

A LÁTÓ EMBER

Dr. Mesterházy Gábor (1937 – 2010)

Aki ismerte, mindenki tudta, hogy Gábor nagyon jó orvos. Nemcsak megtanulta a gyógyítás mesterségét, hanem ennél többre volt képes. Diagnózisaiban és terápiás útmutatásaiban egyszerre volt jelen az alapos orvosi tudás és az éppen vele szemben ülő/fekvő beteg lényének mélyreható meglátása. Ez a látás segítette őt abban, hogy a mindenkori beteg egyszeri, egyedi adottságait (életkörülményeit, szokásait, kapcsolatait és még nagyon sok minden mást) vette szemügyre, amikor telibe találta a baj és a gyógymód lényegét.

Ezt a képességét nemcsak magával hozta születésétől kezdve (amit én, mint a nővére, már gyerekkorunkban is tapasztaltam), hanem sokasította is, mint ahogy a jó gazda bánik a rábízott táalentumokkal. Sokszoros értéket vitt vissza Égi Hazájába, és hagyott itt belőle nekünk is. Akik most itt ezt az emlékkövet állítják, azok még emlékeznek mosolyára, melyek a helyénvaló, találó felismeréseit kísérték. Mosolyával mások számára is láthatóvá tette, amikor valami lényegeset meglátott.

A látás gyakorlásának egészen különös módját választotta, amikor beteglátogatásai után a körzetéhez tartozó Kemeneshát vidékét, a Rába folyó árterét járta Csöngye és Ostffyasszonyfa között. Eleinte (1975-től) csak mesélt arról, hogy milyen földrétegeket látott, ahol kiásták az épülő gázvezeték helyét, mutatta az onnan hazahozott kisebb-nagyobb kavicsokat. Kezében forgatva nézegette ezeket. És elkezdett olvasni, tanulni rengeteget a földtörténeti korokról, járta a múzeumokat, hazai és külföldi szaklapokat böngészett, felkeresett régészettel foglalkozó

szakembereket. Azért, hogy a talált kavicsokkal, kövekkel kapcsolatban felmerülő sejtéseit – vagyis, hogy ezek őskori műalkotások – tényszerű tudással is megvilágíthassa. Felismerte, hogy a sejtéseiben rejtőző titok meglátásához megfelelő megvilágításra van szükség, konkrét és elvont értelemben is. Miután felismerte a kövekben régmúlt korok emberi alkotásait, megszerkesztette azt a technikai eszközt és eljárást, amivel mások számára is képi formában láthatóvá tette ezeket. Megalkotta a csöngői paleolit leletek alapján a *Homo hungarosapiens csöngöensis...* – kiállításokon is bemutatott – drámai élettörténeteinek lelettárát (887 diakép, szövegekkel). Harmincöt évig tartó ostffyasszonyfai háziiorvosi munkásságát élete végéig kísérte ez az alkotás. Művészi adottságainak köszönhetően lelkében összetalálkozott az aktuálisan meggyógyítandó beteg emberre irányuló segíteni szándékozó figyelem és az emberiség sok évezredes történetének időtávlata iránti odaadó figyelem.

Gábor látásmódja mindennapi élettapasztalat volt a családjá, a barátai, a munkatársai, a betegei számára, és mindenkinek feltűnhetett, aki találkozott vele. Naponta olvasta a Bibliát, szerette idézni a bibliai szövegeket, majd nem egyszer hozzáfűzte: „...ebben pedig le van írva az ember drámai története...”. Ennek a drámaiságnak a megsejtése, a jóra fordulásba, a gyógyulásba vetett bizalma, a magunkkal hozott képességek adományának odaadó gazdagítása tette őt kiemelkedően látó emberré.

Köszönet, hogy találkozhattunk vele, tanulhattunk tőle, emlékezhetünk rá.

Budapest, 2020. október 28.

Mesterházi Zsuzsa